

DÉMON SE OBJEVUJE

Erik seděl strnule v posteli a svíral peřinu těsně pod nosem. Na obrazovce se odehrávalo cosi, co ho naprosto vyvedlo z míry.

Nejprve se objevil zelenošedý obrys, a když se obraz zaostřil, objevil se obličej rozbrázděný hlubokými vráskami. Oči žhnuly jako uhlíky. Tvář příšery musela být tak žhavá, až se zdálo, jako by se monitor pod jejím dotykem rozpouštěl.

Jako by se kdesi pod obrazovkou skrývalo celé démonovo tělo, najednou se objevila ruka, která se opřela o monitor.

Erikovi spadla úlekem brada.

Netvorovy drápy pronikly z počítače, jako by byl monitor z rosolu, a natahovaly se k Erikovi. Kdyby seděl u počítače, netvor by ho určitě chytil pod krkem.

Démon teď pazourou mířil na Erika. Alespoň si to tak

Erik vykládal. Pazoura na něj mávla, jakoby ho chtěla přilákat k počítači blíž.

Jako zhypnotizovaný odhodil Erik peřinu, vstal a pomalu se blížil k počítači. Podlaha ho pod bosýma nohama ledově studila.

Světlo, které dopadalo z obrazovky, osvětlovalo desku stolu, kde ležely otevřené školní sešity s úkoly. Erik cítil, jak mu mihotavé světlo svítí do obličeje. Jako studený oheň.

Zastavil se tři kroky od stolu.

Co se to děje?

Kolem démonova šklebu se valila žhavá mlha. Erik viděl, jak se škleb tiskne na obrazovku.

Jak je to jen možné?

Z reproduktorů po stranách obrazovky bylo slyšet chraplavé funění. Jako by někdo nemohl popadnout dech.

Ten škleb pootevřel tenké temné rty. Zjevení začalo pomalu mluvit.

„Udělej, co ti řeknu,“ začal hluboký a hrubý hlas. „Udělej, co ti řeknu. Když to neuděláš, zaviruje se tvůj počítač tak, že už ho nikdy nedáš dohromady. Peníze, které jsi zaplatil, už nikdy neuvidíš. Viry nejsou důvodem reklamace.“

Erik byl zaražený víc a víc. Znělo to jako vydírání. Věděl, že na viry, které ochromí počítač, se jistě záruka nevztahuje. Přístroj se zasekne a nikdo mu to nenahradí. S odporem přistoupil Erik k počítači a sáhl na klávesnici. Přitáhl ji k sobě, posadil se na krajíček židle a klávesnici si položil na kolena.

„Jméno?“ přikázal démon.

Erik vyfukal pouhým ukazováčkem své jméno. Pod démonovým šklebem se objevilo okénko, kde si mohl přečíst, co napsal.

„Správně?“ ujišťoval se démon.

Jak mu to má Erik asi potvrdit? Němě přikývl. Démon vztekle praštil svou šedo zelenou rukou do obrazovky. Erika rána vyděsila tak, že na židli poposkočil. Plochá dlaň tisknoucí se na obrazovku byla odporná.

„Stiskni enter,“ zafuněl démon.

Erik poslechl a jméno z okénka zmizelo.

„Co to tu dělám?“ honilo se Erikovi hlavou. Chtěl vstát a na celý tenhle nesmysl zapomenout. Nedokázal se však pohnout.

Zjevení na obrazovce pokračovalo ve výslechu. Erik musel dokonce prozradit, kolik peněz má našetřeno.

Démon se ptal i na jeho záliby, oblíbené jídlo, oblečení, hudbu, filmy a počítačové hry.

Erik se potil tak, že se mu tričko přilepilo na záda. Nakonec byl démon spokojený a okénko ve spodní části obrazovky zmizelo.

„Radím ti, abys o našem setkání nikomu nepovídal,“ pohrozilo zjevení nakonec. „Jestli se pokusíš zapnout počítač a hledat mě v programech, spustíš virus, který všechno zničí. Zapomeň, co se stalo! Radím ti dobře.“

Až nyní si Erik uvědomil, jak prudce mu buší srdce a jak těžce oddechuje. Vyčerpaně se schoulil na židli, klávesnice mu málem spadla na zem.

Tvář vybledla a světlo na obrazovce pohaslo. V pokoji opět zavládla tma. Kdyby mu tak netlouklo srdce, možná by si myslel, že všechno byl jen zlý sen.

Vrátil klávesnici zpět na stůl a couval k posteli. Počítač nespouštěl z očí. Cítil se jako hlupák. Že by se bál, že ho bude počítač pronásledovat?

„Musel to být nějaký technický trik,“ bušilo mu v hlavě. Věděl, že to žádný démon nemohl být, ale že v počítači byl vložen program, který zjevení spustil. Přesto ho mrazilo.

Postel zaskřípala, když na ni padl. Stále zíral na počítač, který stál teď na stole s temnou obrazovkou, jako by se nic nestalo. V jednom filmu kdysi viděl roboty, kteří jednou v noci ožijí a své strůjce si zotročí.

Jeho nový počítač se choval podobně. Erik počítač neměl pod kontrolou. Tenhle démon mu právě dokázal, že to může být i opačně.

Proč se ale démon zjevil a čeho chtěl svým vyptáváním dosáhnout?

Rádiobudík ukazoval 03:10. Do rána ještě daleko, nemohl tedy jen tak zavolat kamarádům. Všichni si na noc vypínali mobil a rodiče by se určitě děsně zlobili, kdyby volal na pevnou linku.

Nezbývalo nic jiného, než se pokusit usnout. Vklouzl znovu pod peřinu, ale nedokázal odtrhnout pohled od počítače. Na spánek neměl ani pomyslení. Dal si polštář pod hlavu, aby viděl na obrazovku. Koutkem oka sledoval radiobudík, na němž pomalu ubíhaly minuty.

Asi půl hodiny poté, co počítač utichl a démon zmizel, zablikala červená kontrolka na spodní liště obrazovky. Podle toho Erik poznal, že počítač něco odesílá. Neuvědomoval si, že by naprogramoval některé emaily na pozdější odeslání. Neaktivoval ani automatický příjem, který by sám od sebe přijímal zprávy.

Měl jediné vysvětlení. Počítač právě odesílal data, která Erik zadal démonovi.

Erika opět zaplavil nepříjemný pocit. Úplně se pod peřinou rozklepal. Jeho nový počítač vážně žil svým vlastním životem, na který neměl Erik žádný vliv. Někdo jeho přístroj naprogramoval a stahoval si z něj data.

Najednou Erik dostal strach, že by ho počítač mohl sledovat. Vzal proto peřinu a odešel do obývacího pokoje. Nebylo nijak příjemné spát na gauči, ale pořád lepší, než být s tím podivným počítačem v jedné místnosti. Když konečně usnul, venku se už rozednívalo.

Paní Richterová musela Erikem dlouho třást, než se jí ho

podařilo vzbudit. Netušila, co se v noci stalo, a podezírala ho, že se tajně do noci díval na nějaký film.

Erik se nezdržoval vysvětlováním a obhajováním. Běžel k počítači, zapnul ho a otevřel nabídku programů. Na první pohled neviděl nic neobvyklého. Ani v poštovní schránce nenarazil na nic podezřelého, co by naznačovalo, že se data v noci sama odeslala.

Příliš pozdě Erika napadlo, že odeslání dat mohl včera zabránit tím, že by vytáhl internetový kabel.

„To můžu udělat i teď,“ zamumlal a počítač odpojil.

Příliš ho to ale neuklidnilo.